„*Romantasy*-ul întunecat care m-a obsedat ANI LA RÂND!”
ALI HAZELWOOD, autoarea bestsellerului *Ipoteza iubirii*

EXISTĂ UN LAC
CU APE LINIȘTITE...

TRANDAFIRUL ÎNLĂNȚUIT

AUTOAREA BESTSELLERULUI *NU MĂ UITA*

JULIE SOTO

TRADUCERE DE **SIMONA ȘTEFANA STOICA**

LEDA EDGE

Capitolul 1

Lui Briony i s-a părut straniu că nu simțise când murise fratele ei. Pocnetul eliberat odată cu destrămarea scutului magic, care acționa ca un hotar defensiv, i-a cutremurat dureros coastele, iar piatra i-a zgâriat pielea de sub vârfurile degetelor când s-a agățat de pervaz, cu privirea ațintită spre ce mai rămăsese din Evermore, Regatul Etern – însă moartea lui Rory nu și-a lăsat amprenta asupra sufletului ei.

În calitate de soră geamănă, ea trăsese de multe ori de firul care îi lega – când el era rănit sau când avea nevoie de ajutor. Acum Briony a întins mâna spre acel fir, în căutarea venei magice din piept rezervate numai pentru Rory. O tăcere sumbră a fost singurul răspuns. A bănuit că nu avusese o premoniție nici când tatăl lor murise în urmă cu patru ani, iar mama lor își dăduse deja ultima suflare când îi tăiaseră pântecul – nașterea lui Briony îi curmase firul vieții.

Dar când praful s-a înălțat ca un nor într-o după-amiază de vară, la aproape un kilometru depărtare, și liniștea care se înfășurase în jurul ei și al Cordeliei se destrămase ca un fir, înlocuit de haosul asurzitor, a știut că Rory murise.

Scutul lui magic, aruncat în jurul și deasupra castelului, fusese distrus. Fratele ei murise.

Însă sufletul ei tot nu s-a frânt în două.

Briony a urmărit cum luna fuge de soare – eclipsa apusese la fel de repede pe cât răsărise.

Cât de ciudat! s-a gândit ea amorțită.

— Nu…, a șoptit Cordelia.

Briony s-a uitat în dreapta și a văzut vârfurile degetelor pale ale prietenei sale, aproape translucide pe buzele ei. Fluturat de vânt, părul castaniu al Cordeliei îi acoperea parțial ochii, de parcă ar fi încercat să o cruțe de o asemenea priveliște. De cealaltă parte a lui Briony, Anna a pășit spre marginea balconului cu gura deschisă, ca prinsă în mrejele unei transe. Lumina soarelui se reflecta pe blazonul de pe armura ei, un trandafir violet.

Privirea lui Briony a revenit asupra păturii întunecate care înflorea la orizont – în plină ascensiune pe bolta celestă, părea hotărâtă să acopere luna și soarele în dansul particulelor de praf și cenușă. I-a văzut reflexia în stânga, în apa lacului.

În fluturarea aripilor sale lungi și subțiri, ultimul dragon s-a îndepărtat în zbor de încăierarea de pe câmpul de luptă împânzit de oameni și a luat-o spre miazănoapte.

— Rămâi aici! a spus Anna și a alergat spre treptele balconului, dar s-a răzgândit imediat, răsucindu-se pe călcâie. Nu… ar trebui să intri! Du-te într-un loc sigur și așteaptă!

Briony a privit-o înmărmurită. Cordelia a fost sugrumată de un hohot de plâns.

Când Anna s-a uitat înapoi, Briony a înțeles că în mintea ei se învârtejesc planuri și strategii. În calitate de gardă, Anna trebuia să rămână lângă ea; o ținuse în brațe când era bebeluș și îi promisese tatălui ei că avea să-și dea viața pentru Briony.

Înainte să analizeze excesiv situația, Anna s-a năpustit în jos pe scară.

Atenția lui Briony a fost din nou atrasă spre norul de praf, întrebându-se dacă acolo se regăsesc și frânturi din fratele ei. Fratele ei, care trebuia să pună capăt războiului. Fratele ei, care fusese menit să aibă o altă soartă.

În acel moment, un suspin de durere i-a părăsit buzele, ca și cum conștientizarea profeției neîmplinite ar fi fost palma de care avea nevoie.

Rory nu mai era. Lacrimile i-au împăienjenit ochii și a inspirat greoi. Și-a închipuit cum arăta frontul – o mie de soldați care își dădeau seama că speranța lor îndelungată, Moștenitorul lor Îndoit, era, până la urmă, doar un bărbat.

Cu o ridicare din umeri, și-a dat jos mantia. I-ar fi îngreunat fuga. La fel și pantofii delicați sau rochia de mătase drapată, dar nu avea timp să se schimbe.

Era cu un picior pe scară când Cordelia a prins-o de încheietura mâinii și a tras-o înapoi.

— Unde pleci? a întrebat-o cu o voce încordată, care îi trăda panica. Trebuie să ne ascundem!

Briony și-a pus mâna peste încheietura prietenei sale.

— Dacă ne ascundem, vom fi ultimele persoane rămase, i-a răspuns ea, fără emoție în glas.

Ochii albaştri ai Cordeliei s-au mărit. În momentul în care strânsoarea i-a slăbit, Briony s-a întors și a coborât în fugă treptele, urmată de pașii ușori și iuți ai prietenei sale.

Capitolul 2

Cu șase ore în urmă

Briony stătea la biroul din dormitorul ei și urmărea cu atenție dansul dârelor de abur, răspândite de ceașca de ceai sub forma unor flăcări unduitoare. Distrată, și-a imaginat salcia preferată de la marginea lacului, iar cu un zvâcnet al degetelor, a constrâns spiralele sidefii să se supună voinței sale, urmărind cum se înalță pentru a forma un trunchi și sute de ramuri subțiri și delicate, înclinate în așa fel încât să sărute apa.

Uneori, când nu găsea vraja de care avea nevoie pentru a îndrepta lumea, îi era mai ușor să manipuleze ceva neimportant. Aburul din ceașca ei putea să creeze o priveliște frumoasă, chiar dacă cea din afara zidurilor castelului nu era la fel de frumoasă.

A prins firul zumzăitor de magie dintre ochii ei. Ceața translucidă a ceaiului fierbinte s-a revărsat deodată, arătând lacul alăturat, și mintea i-a dezvăluit silueta unui băiat zvelt, care stătea la baza arborelui. Tocmai materializase din neant cartea din mâinile lui, când s-a deschis ușa dormitorului. Briony a tresărit, salcia a dispărut, iar aburul șerpuia din nou ca de obicei.

S-a răsucit brusc, simțindu-se prinsă în flagrant, și l-a văzut pe Rory în prag.

— A sosit deja momentul? l-a întrebat, uitându-se la ceas.

— Nu, doar… am venit să te văd.

Briony s-a strâmbat.

— Nu face asta!

— Ce anume?

— Nu-ți lua rămas-bun!

— În regulă, n-o voi face.

— Bine!

Buzele lui au zvâcnit. Fiind gemeni, aveau aceleași trăsături: gura curbată, ochii căprui, părul castaniu. Nasul lui era mai lat, ca al tatălui lor, iar părul ei era ondulat, ca al mamei, dar diferențele dintre înfățișările lor erau subtile.

Rory și-a vârât degetele mari în pantalonii croiți la comandă, special pentru luptă.

— Dar ar trebui să te avertizez că Didion vrea să-ți vorbească. Și probabil că nu doar pentru a-și lua rămas-bun…

Briony a oftat teatral și, lăsându-și capul pe spate, și-a fixat ochii în tavanul înalt.

— E vina ta! a spus ea. Dacă nu ai fi cerut-o în căsătorie pe Cordelia, atunci lui Didion nu i-ar fi venit niciodată asemenea idei.

Rory s-a trântit pe pat.

— De fapt, aș zice că ideea i-a venit când ai început să te plimbi cu el după miezul nopții…

— Cine ți-a spus despre asta? l-a întrebat Briony, icnind scurt. S-a întâmplat în urmă cu un an și doar ne-am plimbat!

Privirea lui Rory s-a îndreptat spre sora lui.

— N-ai putut găsi un moment mai potrivit din zi pentru a te plimba?

Briony și-a mușcat buza inferioară.

— Fie, poate că nu ne-am limitat numai la asta…

Deodată, Rory și-a acoperit urechile.

— Oprește-te!

— Dar jur că virtutea mea e intactă!

El s-a rostogolit pe spate și a închis ochii strâns.

— Te implor, nu mai vorbi!

Râzând, Briony s-a lăsat să cadă pe cealaltă parte a patului.

— Mai este și *altcineva* care își dorește să-și ia rămas-bun? Mai sunt și alți pețitori de care trebuie să știu?

Briony și-a înfoiat faldurile fustei lungi de vară în jurul picioarelor. Rory a zâmbit, apoi colțurile gurii i-au alunecat treptat în jos, precum ceara picurată pe lumânare.

— Nu știu. Mai sunt? a întrebat el încet.

Preț de o clipă, Briony a simțit cum respirația i se oprește în piept.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui i-au sfredelit pe ai ei, în căutarea unui alt răspuns.

— Dacă nu-i vorba despre Didion, atunci cine ți-a atras atenția?

— Nimeni! a răspuns ea în grabă, cu o voce ascuțită. În caz că n-ai observat, suntem… suntem în *război*, Rory! De ce ar avea cineva timp pentru așa ceva?

— Păi, unii dintre noi găsim timp destul de ușor. Oricum, după ziua de azi, lucrurile s-ar putea să se schimbe.

S-a ridicat în șezut, iar ea i-a urmărit degetele jucându-se cu șnurul lung de piele pe care îl strecura de obicei sub cămașă; pandantivul de argint de la capătul acestuia îi aparținuse mamei lor.

Rory avea mereu o atitudine extrem de umilă când se aducea în discuție posibilitatea victoriei. De parcă nu ar fi fost cel menit să fie învingătorul. De parcă nici el nu ar fi crezut pe deplin profeția.

— Da. Ziua de azi ar putea schimba totul, a spus Briony, apoi s-a întins peste pat pentru a-l lua de mână. Vrei să mai recapitulăm planul?

S-a uitat la ea și a încuviințat din cap. Așa avea să fie mereu cu ei, și-a dat seama Briony.

În prima zi la academie, când tatăl lor o rugase să fie cu ochii pe Rory, ea nu înțelesese de ce trebuie să aibă grijă de fratele ei geamăn în vârstă de 16 ani. N-ar fi trebuit să fie el cel care să aibă grijă de ea?

„S-ar putea ca Rory să întâmpine dificultăți la disciplinele la care tu excelezi", îi răspunsese tatăl ei. „Ar fi frumos dacă tinerele și tinerii bomarzi nu l-ar vedea pe viitorul rege din Evermore întrecut de sora lui."

Briony înțelesese cuvintele tatălui ei abia când veniseră rezultatele primelor examene, iar el începuse să-i ceară să facă schimb de proiecte întregi cu Rory. În următorii cinci ani, nenumăratele orele de muncă alocate temelor îi fuseseră adesea oferite în dar fratelui ei, în timp ce ea trebuia să adune ce putea din însemnările lui fragmentare.

Nu își iertase niciodată tatăl pentru asta, nici măcar după ce murise.

Inspirând adânc, Briony și-a îndoit degetele spre palmă, iar în mâna ei a apărut o fiolă mică plină cu apă. A ridicat-o spre Rory.

— E apă din lac. Se găsește atât în fântâna castelului, cât și în cea a academiei sorilor-eterni.

Briony și-a înghițit nodul dureros din gât, cu gândul la miile de familii din Evermore care se adăposteau în academia de pe cealaltă parte a lacului până la încheierea războiului.

— Când arunci vraja, toarnă apa peste mâini și pune ultima picătură pe limbă! Lacul, castelul Claremore și academia se vor uni toate sub un scut magic legat direct de tine.

Rory a luat fiola din mâna ei, dând din cap.

— Apropo, generalului Meers nu-i place planul.

— Nu-l înțelege. El nu e un Rosewood[1], a răspuns Briony.

Linia genealogică Rosewood se mândrea cu o formă puternică de magie defensivă – scuturi, hotare și câmpuri de protecție.

---

[1] „Palisandru", în lb. eng. (n. tr.).

Se număra printre principalele motive pentru care membrii familiei erau predestinați să domnească, potrivit tatălui lui Briony și al lui Rory. El, bunicul lor și toți strămoșii pe linie masculină fuseseră regi renumiți pe timp de pace. Rory era primul Rosewood nevoit să poarte flamura războiului și să-i cunoască ororile în peste 500 de ani.

— Generalul prețuiește magia ofensivă. Intră în atribuțiile lui, a continuat Briony. Dar una dintre atribuțiile tale, în calitate de rege și de Rosewood, este să ne protejezi poporul.

— Ce a mai rămas din el, a punctat Rory, cu oboseala ușor de distins în glas.

În ultimii patru ani de război, fuseseră învinși tot mai departe spre miazăzi, pierzând teren și oameni. Regatul Bomard nu-și dorea cu adevărat pământul. Nici nu era interesat de prizonierii luați pe parcurs, deși ei reprezentau întotdeauna un avantaj pentru bomarzii însetați de putere. Avea un singur țel, și anume să-l prindă pe Rory. Să curme viața Moștenitorului Îndoit.

Briony și-a lăsat mâna peste a fratelui ei.

— Se va sfârși în curând. Astăzi este ziua cea mare.

— Și dacă nu e? a întrebat-o Rory, rostind repede cuvintele.

Ochii lui o implorau să-i spulbere temerile.

— Este ziua cea mare, a repetat Briony, cu o voce mai puternică decât se simțea ea, și i-a zâmbit încurajator. Eclipsa. Toată lumea știe că e azi. „Când soarele va străluci noaptea, cel care va pune capăt războiului…”

Rory și-a retras brusc mâna.

— Nu-mi cita profeția! Prostii vechi de 600 de ani.

S-a ridicat de pe pat și s-a dus la fereastra de lângă biroul ei. Briony l-a urmărit cum se apleacă înainte, cu mâinile sprijinite de pervaz, ca un copil care își dorește să se joace afară. Și-a trecut degetele peste cuvertură, gândindu-se la vechea profeție care îl bântuia pe Rory de patru ani.

Războiul s-a sfârșit, forțele întunericului au câștigat, iar eroul care trebuia să salveze lumea a murit.

Profeția a fost o minciună. Ei ar fi trebuit să câștige acest război. În schimb, Briony Rosewood urmărește, sfâșiată și îndurerată, cum fratele îi este ucis, regatul ei cade, iar casa îi este cotropită de dușmani. Acum, Evermore nu mai există, iar tânăra este vândută la o licitație – prețuită doar pentru *magia ei remarcabilă*.

Însă înfrângerea nu e nici pe departe la fel de chinuitoare precum faptul că este „cumpărată" de Toven, moștenitorul puternicei și viclenei familii Hearst, pe care îl cunoaște foarte bine din anii de școală, când o teroriza cu batjocura lui neîncetată. Acum însă, Toven s-a transformat într-un bărbat pe care Briony nu-l mai poate ignora – un tânăr cu păr argintiu, nedrept de chipeș. Și deși Toven este fără îndoială dușmanul ei… el este și altceva. *Ceva neașteptat.*

Dar într-o lume în care magia zdrobește instantaneu o inimă omenească și până și gândurile sunt furate, nu poate exista iubire. Nu pentru Briony. O rebeliune secretă prinde contur, iar tânăra trebuie să găsească o cale de a evada din colivia în care a fost aruncată și să se alăture cauzei. Totuși, în ciuda ororilor din noua ei lume și a rolului pe care trebuie să-l învețe și să-l joace, nu totul este pierdut. Ajutorul – și speranța – se pot ivi din cele mai neașteptate locuri…

„Printre intrigi și momente de suspans, Soto construiește cu măiestrie o poveste romantic de delicioasă și întunecat de tandră, care se așterne pe îndelete."
Brigitte Knightley, autoarea romanului *Irezistibila nevoie de a te îndrăgosti de dușmanul tău*

16+

ISBN: 978-630-361-048-1
9 786303 610481
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

#romantasy